

træffe de rette Grænser ved de Takster, som er satte deroppe baade for Trangen og for Understøttelsen, vil der naturligvis kunne forhandles om og det vil der blive forhandlet om i Udvalget. Jeg er tilbøjelig til at mene, at der er ét Punkt, hvor Landstinget i hvert Fald ikke har været heldigt med at fastsætte Trangsgrænsen, det er der, hvor der er Tale om en Formue af 4,000 Kr. som Maksimum, for at Trangen kan anses for at være til Stede. Der blev i Landstinget af Flertallets Ordfører fremsat den Tanke, at man maaske ved videre Forhandling kunde komme til, at dette Maksimum for den Formue, der giver en Enke Ret til at anses for trængende, kunde forøges med Brøkdelen for hvert Barn, den paagældende Enke har. Flertallets Ordfører i Landstinget erklærede sig villig til en Forhandling om dette Punkt, og her er der altsaa noget, der vil kunne tages fat paa til en Begyndelse i Fællesudvalget.

Jeg er ligeledes enig i, hvad den højtærede Indenrigsminister og nu det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) sagde om det uheldige i Bestemmelsen om, at Understøttelse fra en Hjælpekasse i et enkelt Tilfælde skal berøve Enkerne Adgang til Understøttelse efter denne Lov. Jeg er sikker paa, at her er et Punkt, paa hvilket det vil være rigtigt, at Folketinget prøver paa at faa Landstingets Afgørelse forandret. Det viser sig af Udtalelser baade af den højtærede Indenrigsminister og af den ærede Ordfører for Venstre (Brorsen), at man erkender, at der er mindre Betænkelighed ved de faste Takster, naar det gælder om at fastsætte Understøttelsens Størrelse, end der er ved de faste Takster for Trangsgrænsen. Det er jeg ganske enig med den højtærede Minister og den ærede Ordfører i. Det vil forhaabentlig være lettere at enes om faste Takster for Understøttelsens Størrelse. Naar den højtærede Minister gjorde gældende, at man ved at opretholde disse faste Takster i Landstingets Affattelse af Lovforslaget vil komme til saadanne Urimeligheder, som at Normalbidragene til Børn, der er fødte udenfor Ægteskab, i nogle Kredse af Landet vilde blive større end de Takster, Enkerne for Fremtiden vil kunne gøre Regning paa, er det rigtigt nok, at saaledes vil det kunne blive, og at det tager sig uheldigt ud, men der er en anden Maade at rette det paa end ved at gaa bort fra de faste Takster i dette Lovforslag, nemlig ved at ændre Alimentationsloven saaledes, at den i saa

Henseende kommer i Overensstemmelse med det Lovforslag, vi her behandler.

Der er gjort flere Bemærkninger om, hvorvidt det vilde være rigtigt at lade Byrderne ved dette Lovforslag blive fordelt ligelig mellem Stat og Kommune, saaledes som det er foreslaaet i Landstinget, eller om man skal blive ved Folketingets Affattelse, saaledes at Staten kun bidrager den ene Trediedel og Kommunen de to Trediedele. Jeg for mit Vedkommende staar noget tvivlende paa dette Punkt, og det, der navnlig gør det vanskeligt for mig, at komme til et klart Standpunkt, hvad dette Punkt angaar, er den Anskuelse, jeg har, at hvad enten man gør det ene eller det andet, er man inde paa noget ganske urigtigt, saaledes som den ærede Ordfører for Venstre (Brorsen) her i Dag gjorde gældende, som han har gjort før, at der ved Lovforslag af denne Art er noget forkert i, at den Myndighed, der bevilger Udgiften, ikke ogsaa kommer til at bære hele Udgiften, men at den kan indkræve Bidrag til Udgifterne fra andre Myndigheder. Hele det Forhold, der nu bestaar mellem Bidrag fra Staten, Opholds- og Forsørgelseskommunen, finder jeg i mange Henseender er saa uheldigt, at der er Grund til snarest muligt paa alle de Omraader, hvor dette Forhold bestaar, at komme til en anden Ordning, saaledes at Princippet som Regel bliver, at den Myndighed, der bevilger Udgiften, ogsaa bliver den, der kommer til at afholde Udgiften eller den allerstørste Del deraf. Jeg finder, at enten man sætter Forholdet mellem Statens og Kommunens Bidrag lige, eller man bestemmer, at Staten kun skal bidrage en Trediedel og Kommunen to Trediedele, bliver det ikke tilfredsstillende. Der bliver den Grundmangel ved begge Ordninger, som jeg her har paaapeget, at den bevilgende Myndighed hverken i det ene eller det andet Tilfælde kommer til at bære hele Udgiften, hvad der dog vilde være det eneste rationelle.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, men ikke undlade til Slutning at udtale, at ogsaa for mig staar det som noget overordentlig vigtigt, at der bliver Enighed paa Rigsdagen om dette Lovforslag i denne Samling. Denne sociale Reform er saa stor og betydningsfuld og dens Nødvendighed i Virkeligheden anerkendt fra saa mange Sider, at vi maa se at komme hinanden saa meget i Møde, at vi kan skænke det danske Folk denne Lov i Gave, inden Rigsdagssamlingen slutter.